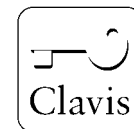

IN DE
BAN
VAN
DE WOLF

Christine Charliers

Christine Charliers

In de ban van de wolf

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Foto omslag: Shutterstock

Trefw.: liefde, mysterie, gevaar, avontuur, dieren, wolf

NUR 284

ISBN 978 90 448 2405 6

D/2015/4124/024

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

www.christinecharliers.be

*De wolf in mij ontwaakt
een prille liefde
die voor het eerst
het licht van de wereld
mag aanschouwen*

- Mark Galenkamp

Proloog

Licht gekraak op de trap. De zintuigen van de jongen staan onmiddellijk op scherp. Hij luistert aandachtig, maar het is terug stil. Weer klinkt er gekraak. Deze keer maar een heel licht geknars van het hout. Hij staat op van zijn bureau. Hij loopt naar de slaapkamerdeur en wil de klink vastnemen. Een seconde later slaat de deur met een smak in zviijn gezicht. Hij grijpt met beide handen naar zijn voorhoofd. Onmiddellijk wordt hij bij de keel gegrepen.

Het is dezelfde man als twee weken geleden. Een van de drie. In zijn linkerhand heeft de kerel een wapen met een demper erop, dat hij op het hoofd van de jongen richt. De man knijpt zijn keel dicht, waardoor de jongen naar lucht snakt en het bijna zwart wordt voor zijn ogen. Hij stribbelt tegen om los te komen, maar het is nutteloos. De man is veel sterker.

‘Meekomen!’

De jongen loopt voor de man uit de trap af naar de woonkamer, terwijl de twee andere indringers zijn ouders en zusje boven wekken en naar beneden sleuren. De jongen wist dat de drie mannen terug zouden komen. Ze hadden het gezegd. Maar hij kon niets doen. Ze dreigden zijn zusje en ouders te vermoorden als hij ook maar één woord vertelde van wat er gebeurd was. Zijn ouders en zusje worden in de zetel geduwd met een vuurwapen met demper vlak bij hun hoofden.

‘Zitten!’ beveelt de eerste man.

De jongen gaat aan de tafel zitten terwijl hij angstig naar zijn snikkende ouders en zusje kijkt.

De man met het litteken onder zijn linkeroog opent een koffertje en haalt er een naald en een buisje uit. Hij neemt de arm van

de jongen, steekt de naald in de ader en zet het buisje erop. Het loopt langzaam vol met bloed. Dan trekt de man de naald eruit en neemt een microscoop uit het koffertje. Op een glasplaatje laat hij een paar druppeltjes bloed vallen en plaatst het onder de microscoop. 'Schitterend,' zegt hij. 'Tijd om te veranderen.'

De jongen weet wat de man bedoelt, maar hij ziet het niet zitten om voor de ogen van zijn ouders en zusje dit bevel op te volgen. De kale man richt zijn wapen op zijn zusje.

'Verander!' schreeuwt de man tegenover hem.

De jongen kijkt naar zijn zusje. Hij kan de doodsangst uit haar ogen aflezen. Dan kijkt hij naar de man met de dikke zwarte haren, die recht voor hem zit. Op zijn gezicht valt geen enkele emotie te bespeuren.

'Drie seconden!' schreeuwt hij.

De jongen weet dat hij geen kans maakt. Hij staat op en verandert voor de ogen van zijn ouders en zusje van gedaante. Hij gaat onmiddellijk liggen om geen bedreiging te vormen voor de drie mannen, zodat zijn zusje en ouders veilig blijven. Die kijken vol ongeloof naar hem en zijn nog meer in paniek. Zijn moeder slaat haar handen voor haar gezicht en begint te jammeren. Zijn vader snikt dat het niet waar kan zijn.

De man met het litteken pakt dezelfde naald en een nieuw buisje. Hij neemt weer bloed af bij de jongen. Daarna voert hij een nieuwe controle uit onder de microscoop. 'Eindelijk,' lacht hij.

De jongen ligt nog steeds neer in zijn andere gedaante en kijkt naar zijn harige zwarte poten.

'Jij gaat met ons mee,' zegt de zwartharige man.

'En de ouders?' vraagt de kale.

'Los het op,' is het antwoord.

'Hoe dan?'

Voor de jongen kan reageren, schiet de man met de dikke zwarte haren een kogel door het hoofd van zijn zusje en zijn ouders. Ze zijn op slag dood. De jongen schreeuwt het uit, maar er komt

enkel gejank uit zijn keel, terwijl de blauwe zetel stilletjes rood kleurt van het bloed.

'Ben je gek geworden! Dat was de afspraak niet!' brult de man met het litteken naar de schutter.

'Wat wilde je er dan mee doen, onnozelaar!'

Terwijl beide mannen kibbelen, richt de jongen zich op en springt op de tafel. Hij trapt de buisjes bloed stuk met zijn poot, waarna hij door het raam met enkel glas duikt. De ruit spat in stukken uit elkaar. Hij rolt met een smak in het gras, staat op en zet het op een rennen. De drie mannen lopen naar buiten en proberen de achtervolging in te zetten. Hij vlucht een maisveld in. Ze kunnen hem niet bijhouden. Hij rent door, omringd door de koude donkere nacht, terwijl hij inwendig huilt om het verlies van zijn ouders en zusje.

1.

Enthousiast loop ik naar de berging en neem de rodekool uit de doos op de grond. In de keuken leg ik hem op het aanrecht. Uit de lade pak ik een lang scherp mes en een snijplank en begin de buitenste bladen van de kool af te halen. Met het mes snijd ik de kool in twee, en daarna iedere helft in reepjes. Ik vul de wasbak met water en doe de gesneden kool erin. Terwijl het water langzaam blauw kleurt, loop ik naar de woonkamer. Ik neem mijn mp3-speler van de tafel en zet hem loeihard op het nummer *Run* van Milk Inc. Ik weet dat het niet goed is voor mijn oren, maar ik trek me er niets van aan, en zing luidkeels mee terwijl ik weer naar de keuken huppel. De kool werp ik in de grote kookpot. Ik schrik op van getik op mijn schouder. Mijn moeder kijkt me aan met een verwijtende blik. Ik haal een van de oordopjes uit mijn oor.

‘Zet dat ding af, je loopt er al dagen mee rond. Hoe kan ik nu iets tegen je zeggen?’

Ik zet de mp3-speler uit en kijk haar verbaasd aan.

‘Hoe gaat het met de kool?’

‘Goed, het lukt wel.’

‘Ik ga naar de bakker, ik ben over een halfuur terug.’

‘Oké, dan is de kool gaargekookt.’

Ze neemt haar handtas en ik steek het oordopje weer in mijn oor. Buiten rijdt mijn moeder weg. Van hieruit kan ik het meer El Grado zien. Het is een mooie winterdag en de eendjes genieten blijkbaar ook van deze rustige sfeer. Ons huisje in Clamosa ligt tegen de rand van een bos in de Pyreneeën. We wonen negen kilometer van het dorp Graus. In de jaren zestig verlieten de inwoners het dorp omdat de stuwmeren El Grado en Mediano

werden aangelegd. Door die aanleg zijn ook de wolven stilaan terug de vallei in getrokken. Af en toe zie je er één, maar tegen de tijd dat je hem goed opmerkt, is hij weer weg. De zomers zijn hier snikheet en de winters koud. Ik loop de trap op naar mijn kamer en start mijn computer. Tegelijk zie ik het schermpje van mijn mobieltje oplichten. Een sms’je van Jessica.

Mag jij naar die strandfuif?

Ik moet het nog vragen. Jij? stuur ik terug.

Ik moet het ook nog vragen.

Oké. Laat me iets weten.

Ik klik Facebook open en kijk het laatste nieuws na. Ik zie dat Sofie en Cindy naar de strandfuif gaan. Ik zet mijn status op *Ben rodekool aan het maken* en zet de computer dan in slaapstand. Ik kijk even dromerig naar de mooie wolvenfoto’s aan mijn muur.

De rodekool is gaar en ik giet hem af. Ik schil een paar appels en doe ze samen met een beetje water terug in de pot. Als alles zachtgekookt is, zet ik de mixer er een paar keer in. Ik loop naar boven, kijk mijn Facebookpagina na en zie dat ik vier vind-ik-leuks heb op mijn status. Er is ook een mailtje van mijn vader. Hij zit in Frankrijk om een nieuw computerprogramma te installeren. In zijn mail staat dat hij ons mist en dat alles goed met hem gaat. Ik mail terug dat ik hem ook mis en dat ik voor het eerst rodekool heb gemaakt. Door mijn raam zie ik mijn moeder de oprit op rijden. De klok van de computer geeft aan dat het twintig voor twee is. Ik moet naar mijn werk. Ik sluit de computer af en loop gehaast naar beneden. In de keuken bots ik bijna tegen mijn moeder. Ze zegt iets, maar ik hoor haar niet, dus ik haal een oortje uit mijn oor.

‘En, is het in orde met de rodekool?’ vraagt ze.

‘Ja, hoor.’

‘Heb je er suiker bij gedaan en geproefd?’

‘Nee, ik wist dat ik iets vergeten was!’

‘Ik zal de suiker er wel bij doen. Volgende keer niet vergeten. Voor de rest heb je prima werk geleverd.’ Ze lacht en ik kijk in haar grijze ogen.

Ze maakt aanstalten om de kast boven de koelkast open te trekken.

‘Mam?’

‘Wat is er?’

‘Breng je me?’

‘Ja, dat is waar. Vergeten!’

We nemen beiden onze jas en lopen via de achterdeur naar buiten. Mijn moeder rijdt de oprit af richting Graus. Het is de tweede week van de kerstvakantie en ik heb een bijbaantje in de supermarkt.

‘Mam, mag ik naar die strandfuij zaterdag?’

‘Nee, Esther. Je weet waarom niet.’

‘Maar Laura en Cindy mogen wel en Milk Inc. komt optreden.’

‘Laura en Cindy wonen hier niet,’ zegt ze licht geïrriteerd. Haar blik kruist de mijne en ze frons haar voorhoofd.

‘Toe, mam. Het is mijn enige kans om die groep te zien,’ smee ik.

‘Het blijft nee, Esther. Trouwens, je had twee onvoldoendes op je rapport.’

‘Ik zal beter mijn best doen als ik mag gaan,’ probeer ik.

‘Als je mag gaan? Je gaat sowieso beter je best doen! Stop met zeuren. Het blijft nee.’

‘Waarom niet?’

‘Als meisje kun je meegenomen worden door een man. Ik hoef er geen tekeningetje bij te maken.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. In welke tijd leeft zij?

‘Kom op, mam. Er lopen honderden meisjes rond en ze gaan net toevallig mij eruit pikken! Hoe absurd is dat!’ zeg ik met stemverheffing.

‘Je vader wil het ook niet.’

‘Dus als ik een jongen was, mocht ik gaan?’

Ze zucht, kijkt me kwaad aan en richt haar ogen dan weer op de weg. ‘Het blijft nee en stop nu met dat gezeur! Dat je puberteit maar vlug voorbij is!’

Nu ligt het plots aan mijn leeftijd? Nijdig kijk ik door het zijraampje. Aangekomen op de parking zie ik dat het redelijk druk is. Ik stap kwaad uit en sla de deur iets harder dicht dan nodig.

Links voor de ingang van de winkel staat een zwarte Mercedes S-Klasse. Ik vind het een mooie wagen en vraag me af waarom ik die nog niet eerder heb gezien. Binnen loop ik naar de deur met het bordje *privé*. Bram doet juist de deur open en groet me. Ik loop naar de kluisjes. Als ik mijn voorschort aanheb, tik ik af op de prikklok en ga naar de bakkerij. Ik controleer de bakken met broodjes en koeken en zie dat er nog voldoende ligt. Ik trek het brood netjes naar voren, zodat alles gespiegeld is. Daarna ga ik naar het magazijn, waar Kurt samen met de bestuurder de vrachtwagen lost. Ze lachen en grappen wat met elkaar en ik hoor het woord ‘strandfuij’ vallen.

‘Hoi Esther, ga jij ook naar die fuij?’ vraagt Kurt.

‘Als ik een bodyguard heb.’

De mannen schieten in de lach.

‘Hoezo? Mag jij zo niet naar buiten?’ vraagt de vrachtwagenbestuurder.

‘Nee, niet zonder leiband. Er zou me maar eens iets overkomen.’

‘Je moet meer vrijheid eisen,’ grinnikt Kurt.

Ik zie dat beide mannen plezier hebben met mijn beperkte vrijheid en ik frons mijn wenkbrauwen.

‘Dat ik maar vlug achttien jaar ben.’

‘Alsof dat gaat helpen,’ zegt Kurt.

‘Dat hoop ik toch. Welke pallet mag ik al afladen?’

‘Die van de droge voeding. Ik zal hem naar jou brengen.’

‘Oké, ik zal ondertussen dat rek al spiegelen.’

‘Vergeet jezelf ook niet te spiegelen,’ zegt Kurt en de twee mannen liggen plat van het lachen.

‘Haha, dat is echt een goeie,’ zeg ik een beetje geïrriteerd, maar ik moet er inwendig toch ook mee lachen.

Ik begin de macaroni, suiker en bloem te ordenen op de rekken. Anja, mijn bazin, loopt voorbij, groet me en vraagt of alles oké is. Aan het andere uiteinde van het rek zie ik drie mannen staan bij de mayonaise. Vreemd dat drie mannen samen gaan winkelen. Hilarisch. Eén van de mannen heeft dikke zwarte haren en is breed en gespierd. Het lijkt mij iemand die naar de fitness gaat. De andere man is kaal en de derde man heeft kort bruin haar. Ik ga verder met spiegelen tot Kurt de pallet neerzet voor het gangpad. Als ik er heen loop, voel ik de ogen van de drie mannen in mijn rug prikken. Ik besteed er verder geen aandacht aan en snijd het plastic van de pallet af.

Als ik Kurt tegenkom, vertel ik hem van de drie mannen aan de mayonaise. Hij schiet in de lach als ik hem vraag wie er nu zo lang over doet om een pot mayonaise te kiezen.

‘Het zal misschien voor bijzondere frieten zijn. Daar heb je de juiste pot mayonaise voor nodig.’

‘Esther, kassa gevraagd,’ roept mijn collega door de omroepinstallatie.

Geweldig. Zo zal ik alles wel uitgepakt krijgen. Ik moet mijn brood ook nog bestellen voor morgen en de diepvriesproducten voor donderdag. Ik zucht net als Anja langsloopt.

Ze kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan, maar ik doe alsof ik haar blik niet heb gezien. Vlug loop ik naar de kassa, ik kan mezelf wel slaan. Wat moet ze wel niet van me denken?

Ik log in aan kassa vier en begin de artikelen op de band te scannen: een pot mayonaise en nog wat fruit en groenten. Innerlijk ben ik mezelf nog aan het vervloeken over mijn zucht en Anja’s reactie.

‘Twintig euro en achtenzestig cent,’ zeg ik.

Ik kijk op en zie de drie mannen van daarnet staan. De man met de korte bruine haren geeft me vijftientig euro terwijl hij mij aandachtig bestudeert. Hij heeft een litteken onder zijn linkeroog. Ik geef zijn wisselgeld en zeg: ‘Bedankt en tot ziens.’

Hij knikt naar me. De andere twee volgen hem naar buiten. Ik zie dat ze in de zwarte Mercedes stappen. Ze scheuren weg, terwijl ik voort doe met mijn kassawerk.

Als het even later weer rustig is aan de kassa ga ik mijn broodbestelling doen. Die fax ik door naar de bakkerij die het brood levert. Ik pieker een beetje over een manier om mijn moeder overtuigd te krijgen voor de fuif van zaterdag, maar kan niets bedenken. Ik heb nog maar vier dagen. Om tien voor zeven begin ik het overschot van de broodjes en koeken uit de lades te halen en het brood in de karren te stapelen. De karren rij ik per twee naar het magazijn. Daar zie ik Kurt lachen naar mij. ‘En? Welke keuze hebben je drie aanbidders gemaakt?’

Alex is erbij komen staan.

‘Denk je dat ik daarop gelet heb? Als ze al zo lang twijfelen over een pot mayonaise, wat moet dat dan wel niet zijn met een meisje?’

Beide mannen liggen weer in een deuk van het lachen.

Als ik buitenkom, staat mijn moeder al op de parking te wachten.

‘En, hoe is het geweest?’ vraagt ze.

‘Goed. We hebben gelachen. Het was leuk.’

‘Fijn. Ik ga na het eten met Nathalie naar aerobics, dus je bent alleen thuis.’

‘Geen probleem.’

‘Esther?’

‘Ja, mam,’ roep ik vanuit de zetel.

Ze loopt de woonkamer binnen en knoopt haar zwarte jas dicht. ‘Ik ga nu. Over een kleine twee uur ben ik terug. Ik moet Nathalie nog oppikken en weer naar huis brengen.’

2.

‘Oké, veel plezier.’

‘Geen telefoon opnemen en niemand binnenlaten. Als er iets is, bel ik wel op je gsm.’

‘Oké, tot straks.’

Blij dat ik het huis voor mij alleen heb, ren ik naar boven. Ik besluit om nog even op internet te gaan surfen en doe eerst mijn pyjama aan. Na een kwartiertje hoor ik een auto stoppen. Vreemd. Wie komt er nog zo laat? Ik kijk door het raam van mijn slaapkamer en zie een zwarte Mercedes voor onze deur staan, die met zijn koplampen de oprit verlicht. Ik herken de auto van aan de winkel. De drie zelfde mannen stappen uit en lopen naar de voordeur. Een van hen draagt een koffertje.

Er wordt op de deur geklopt en ik haast me op mijn blote voeten naar beneden. Meteen heb ik spijt dat ik mijn pantoffels niet aanheb. De vloer is ijskoud. Ik ben toch een beetje achterdochtig en overleg heel kort met mezelf of ik wel open zal doen. Ik doe het toch, en word onmiddellijk bij de haren gegrepen door de brede gespierde man die zichzelf binnenlaat. Hij duwt me hardhandig naar achteren. De twee andere mannen volgen en sluiten de deur. Ik schreeuw het uit, maar mijn gil wordt gesmoord doordat de man zijn hand over mijn mond legt. Mijn hartslag gaat een versnelling hoger.

‘Stop daarmee!’

Hij haalt zijn hand van mijn mond en ik schreeuw het weer uit in de hoop dat iemand mij kan horen, maar mijn gil wordt opnieuw gesmoord.

‘Ik zei, stop ermee!’

Hij neemt me steviger bij mijn haar en trekt mijn hoofd naar achteren. Zijn ogen lijken uit te puilen.

‘Er is niemand die je kan horen, dus stop met gillen of het gaat pijn doen! Begrepen?’

Ik reageer niet, maar staar verstijfd in zijn koude blauwe ogen. De twee andere mannen lopen naar de keuken.

‘Ik vraag het niet nog eens, Esther.’

Hij kent mijn naam.

Ik knik. Hij haalt zijn hand van mijn mond af.

‘Neem alles ...’

Hij legt weer zijn hand over mijn mond en zegt: ‘Zwijgen!’ terwijl hij rood aanloopt. ‘Ik waarschuw je niet meer!’ Hij duwt me